

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **JUDr. Juraj Podkonický, Ph.D.**, soudní exekutor Exekutorského úřadu Praha 5, se sídlem Evropská 663/132, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2021, č. j. 14 A 47/2020 - 49,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2021, č. j. 14 A 47/2020 - 49, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 18. 2. 2020, č. j. MSP-188/2018-OED-SEU/8, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8 000 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 2. 2020, č. j. MSP-188/2018-OED-SEU/8 (dále též „rozhodnutí o výtce“, či „výtku“), žalovaný uložil žalobci (soudnímu exekutorovi Exekutorského úřadu Praha 5) podle § 7a zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „exekuční řád“) výtku za tři pochybení, kterých se měl dopustit v exekučních řízeních vedených pod sp. zn. 067 EX 18674/17 a sp. zn. 067 EX 1802/12.

[2] První pochybení žalovaný spatřoval v tom, že žalobce v exekučním řízení sp. zn. 067 EX 18674/17 porušil § 52 odst. 3 exekučního řádu ve spojení s § 47 odst. 2 a § 46 odst. 1 téhož zákona a dále povinnost stanovenou v čl. 5 odst. 1 Pravidel profesionální etiky a pravidel soutěže soudních exekutorů (dále též „pravidla profesionální etiky“).

Tohoto porušení se měl žalobce dopustit tím, že ačkoliv povinný po vydání exekučního příkazu srážkami ze mzdy ze dne 18. 9. 2017, č. j. 067 EX 18674/17-1, podal dne 10. 10. 2017 ve lhůtě návrh na zastavení exekuce, o kterém pravomocně rozhodl okresní soud dne 16. 11. 2017, přijal žalobce v období od zahájení exekuce do jejího pravomocného zastavení několik srážek ze mzdy povinného od plátce mzdy, kterého neinformoval o procesním stavu exekučního řízení, tedy o tom, že exekuční příkaz dosud nenabyl právní moci.

[3] Jako druhé pochybení žalovaný žalobci vytkl porušení § 50 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „o. s. ř.“), ve spojení s § 52 exekučního řádu a čl. 5 odst. 1 pravidel profesionální etiky, kterého se měl žalobce v exekučním řízení sp. zn. 067 EX 1802/12 dopustit tím, že po neúspěšném doručování exekučního titulu č. j. 067 EX 1802/12-68 vyvěsil na úřední desce svého exekutorského úřadu obálku doručované písemnosti a oznámení povinnému o neúspěšném doručování, nikoliv samotnou doručovanou písemnost.

[4] Třetího pochybení se žalobce měl dopustit v řízení sp. zn. 067 EX 1802/12 tím, že uložil povinnému uhradit náklady oprávněného v exekuci, přestože byl povinný úspěšně oddlužen a osvobozen od placení dosud neuspokojených pohledávek, čímž měl žalobce porušit povinnosti stanovené v § 414 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění účinném pro rozhodné období ve spojení s § 2 odst. 1 a 2 exekučního řádu.

II.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí o výtce žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) zamítl rozsudkem identifikovaným ve výroku tohoto rozhodnutí. Nepřisvědčil žalobci v tom, že by se na institut výtky ve smyslu § 7a odst. 1 exekučního řádu měly vztahovat prekluzivní lhůty k podání kárného návrhu ve věci soudních exekutorů, tj. tříletá objektivní lhůta dle § 117 odst. 3 exekučního řádu a šestiměsíční subjektivní lhůta dle § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „kárný řád“), která se podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 10. 9. 2019, č. j. 15 Kse 5/2018 - 135 (dále též „rozhodnutí sp. zn. 15 Kse 5/2018“), uplatní i na řízení ve věcech soudních exekutorů. Soud předně zdůraznil, že samotný exekuční řád nestanoví dohledovému orgánu lhůtu pro uložení výtky soudnímu exekutorovi. Úprava obsažená v § 9 odst. 1 kárného řádu se pak výslovně vztahuje toliko na podání kárného návrhu (kárné žaloby). I kárný senát Nejvyššího správního soudu danou úpravu v rozhodnutí sp. zn. 15 Kse 5/2018 vztáhl na podávání kárných návrhů, nikoliv na udělování výtek. Městský soud proto uzavřel, že prekluzivní lhůty se při uložení výtky dle § 7a exekučního řádu neuplatní. Ve shodě s žalovaným však dodal, že na ukládání výtky je třeba aplikovat základní zásady činnosti správních orgánů. Dle zásady řádné správy a minimalizace zásahů do právní sféry dotčeného subjektu spolu se zásadou hospodárnosti je nutno výtku uložit v přiměřené době poté, co se dohledový orgán dozvěděl o skutkových okolnostech umožňujících předběžné vyhodnocení protiprávnosti chování soudního exekutora. Městský soud zrekapituloval obsah správního spisu a uzavřel, že ačkoliv se ze strany žalované nejednalo o „*zcela pružné řešení žalobcova pochybení, jeho řešení zároveň nedosáhlo takové délky, aby byla výtka v jeho důsledku uložena nezákonně*“.

pokračování

Městský soud pak s žalovaným souhlasil i ve věcném posouzení, tj. v tom, že bylo namístež žalobci vytknout všechny tři skutky. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku městského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, ve které tvrdil, že městský soud nesprávně posoudil otázku subjektivní lhůty k udělení výtky. Stěžovatel byl názoru, že žalovaný je oprávněn mu výtku udělit pouze do 6 měsíců ode dne, kdy se o předmětných pochybeních dozvěděl. Po uplynutí této lhůty odpovědnost soudního exekutora zaniká. Poukazoval v této souvislosti na rozhodnutí sp. zn. 15 Kse 5/2018, ve kterém Nejvyšší správní soud dovodil, že i ve věcech kárné žaloby proti soudním exekutorům je nutno aplikovat subjektivní šestiměsíční lhůtu. Výtka podle § 7a exekučního řádu je druhem trestu, i na ni je proto dle názoru stěžovatele nutno aplikovat uvedenou subjektivní lhůtu. Není důvodu, aby pro závažná porušení povinností (kárný delikt a závažný kárný delikt) byly lhůty stanoveny, avšak pro méně závažná porušení (výtka) nikoliv. Nebylo-li by tomu tak, došlo by k porušení práva na spravedlivý proces, neboť kární žalobci by mohli, nestihli-li by podat v zákonných lhůtách kárný návrh, soudního exekutora za závažné porušení povinností potrestat kdykoliv právě pomocí udělení výtky. Stěžovatel pak v této souvislosti poukazoval i na to, že žalovaný třetí vytýkaný skutek považoval za závažné provinění, avšak právě kvůli uplynutí subjektivní lhůty k podání kárného návrhu za něj uložil stěžovateli výtku. Závěry týkající se subjektivní lhůty je pak dle stěžovatele nutno vztáhnout i na tříletou lhůtu objektivní. Stěžovatel nesouhlasil s městským soudem ani v tom, že lhůtu více jak jednoho a půl roku by bylo lze považovat za přiměřenou k uložení výtky. Nelze akceptovat nečinnost žalovaného, který téměř po roce a půl stěžovatele potrestal „za drobná“ pochybení v exekuční činnosti. Stěžovatel k tomu poukázal i na § 175 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). V dalším textu kasační stížnosti pak stěžovatel rozporoval věcné závěry žalovaného a městského soudu ohledně jednotlivých, jemu vytčených, pochybení. Byl přesvědčen, že jednal v souladu se zákonem, a nebylo možno mu tak uložit výtku za žádný z předmětných skutků. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě a na rozsudek městského soudu, se kterými se ztotožnil. Nesouhlasil se stěžovatelem v tom, že na institut výtky dle § 7a exekučního řádu by bylo nutno vztáhnout lhůty pro podání kárného návrhu. Poukázal na odlišnosti postupu při podávání kárného návrhu a při udělování výtky. Příklad stěžovatele k vyřizování stížnosti podle § 175 správního řádu nepovažoval žalovaný za přiléhavý. Výtka musí být dle žalovaného uložena v přiměřené době poté, co se dohledový orgán dozvěděl o skutkových okolnostech umožňujících předběžné vyhodnocení protiprávnosti jednání exekutora. Přiměřenost této doby je vždy třeba posuzovat s ohledem na všechny relevantní okolnosti případu a také s ohledem ke všem úkonům, které je ve věci potřeba učinit. Žalovaný pak nesouhlasil ani s kasačními

námítkami stran jednotlivých stěžovateli vytčených skutků. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovateli byla uložena výtka podle § 7a exekučního řádu. Proti takové výtce lze brojit žalobou proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 - 41, č. 3779/2018 Sb. NSS, dále též „usnesení č. j. 9 As 79/2016 - 41“). Městský soud tedy nepochybil, pokud žalobu přezkoumal v řízení o žalobě proti rozhodnutí.

[11] Předmětem sporu je otázka, zda byla výtka stěžovateli uložena v zákonné lhůtě.

[12] Podle § 7a exekučního řádu: *(1) Drobné nedostatky v exekuční a další činnosti exekutora, drobné nedostatky v činnosti exekutorského kandidáta (dále jen „kandidát“) nebo exekutorského koncipienta (dále jen „koncipient“) nebo drobné poklesky v chování ministerstvo, Komora nebo předseda okresního soudu exekutorovi, kandidátovi nebo koncipientovi písemně vytkne. (2) Neprokáže-li se, že exekutor provedl veškerá opatření, která lze po něm spravedlivě požadovat při řízení exekutorského úřadu podle § 13 odst. 1, vytkne ministerstvo, Komora nebo předseda okresního soudu exekutorovi i drobné nedostatky v činnosti nebo drobné poklesky v chování kandidáta nebo koncipienta, kteří jsou jeho zaměstnanci.*

[13] Uvedené ustanovení tedy neuvádí, že by výtku bylo nutno uložit v určité lhůtě. Takovou lhůtu ostatně neobsahují ani ustanovení týkající se výtek ukládaných příslušníkům dalších právních profesí (srov. např. § 88a zákona č. 6/2002 Sb., o soudcích a soudcích, § 47 zákona č. 358/1992 Sb., notářský řád, či § 30 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství).

[14] Lhůtu pro podání výtky nelze dovozovat ani ze stěžovatelem akcentovaného § 9 kárného řádu, resp. § 117 odst. 3 exekučního řádu.

[15] Podle § 9 odst. 1 kárného řádu: *Návrh na zahájení kárného řízení musí být podán nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu.* (důraz přidán).

[16] Podle § 116 odst. 1 věta první exekučního řádu: *Exekutor, kandidát a koncipient jsou kárně odpovědní za kárný delikt nebo závažný kárný delikt (dále jen „kárné provinění“).* Podle § 117 odst. 1 téhož zákona: *Kárné řízení se zahajuje na návrh, který se nazývá kárnou žalobou.* Podle § 117 odst. 3 exekučního řádu: *Kárná žaloba musí být podána do 3 let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo.* (důraz přidán).

pokračování

[17] Kárný řád tedy stanoví, že *kárnou žalobu* je třeba podat nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy se kárný navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu (subjektivní lhůta). O výtce se však nezmiňuje. To stejné platí i pro exekuční řád. Ten v § 117 stanoví, že *kárná žaloba* musí být podána nejpozději do 3 let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo (objektivní lhůta). Pokud není kárná žaloba podána v uvedených lhůtách, je třeba kárné řízení zastavit pro zánik kárné odpovědnosti kárně obviněného [§ 14 písm. a) kárného řádu]. Zákon tedy neuvádí, že by se uvedené lhůty měly aplikovat i na ukládání výtky. To nevyplývá ani z rozhodnutí sp. zn. 15 Kse 5/2018. V něm se Nejvyšší správní soud (jako soud kárný) zabýval lhůtou pro podání kárného návrhu (žaloby), a nikoliv výtky.

[18] Nejvyšší správní soud neshledává důvod k aplikaci lhůt pro podání kárné žaloby na výtku ani na základě další stížní argumentace. Ač je nutno připustit, že jak výtka, tak podání kárné žaloby představují určité formy reakce na pochybení soudního exekutora, nelze současně přehlédnout zásadní rozdílnosti daných institutů. Výtka je udělována za *drobné nedostatky* či *drobné poklesky v chování*, tedy za jednání méně závažná, než jednání zakládající již kárnou odpovědnost a představující kárný delikt nebo závažný kárný delikt. Prostřednictvím institutu výtky je tedy dohledovému orgánu umožněno flexibilně postihnout méně závažné nedostatky a v zásadě pouze poskytnout formalizovanou informaci o tom, že došlo ze strany soudního exekutora k určitému pochybení. Toto sdělení probíhá zcela mimo rámec kárného řízení a s ním spjatých principů (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 79/2016 - 41).

[19] Výtka je úkonem vydávaným v oblasti veřejné správy; jde o opatření věcně spadající do oblasti státního dohledu nad činností soudních exekutorů prováděné ministerstvem, respektive jinými orgány. Nejedná se tedy o výkon moci soudní, jako je tomu u kárného řízení, kteréžto je podle kárného řádu prováděno nezávislými a nestrannými soudy, konkrétně kárným senátem Nejvyššího správního soudu. Kárný senát přitom nemůže uložit výtku (výtka není obsažena v taxativním výčtu kárných opatření vyjmenovaných v § 116 exekučního řádu), nerozhoduje pak ani o opravném prostředku proti výtce. V případě kárného řízení nemají dohledové orgány postavení rozhodujících orgánů, nýbrž pouze orgánů dané řízení iniciujících, tj. podávajících kárnou žalobu. V případě výtky dohledové orgány naopak samy provádějí jak postup před udělením výtky, tak i samotnou výtku udělují – mají tedy postavení rozhodujících orgánů. Nutno pak dodat i to, že kárné řízení je formálním řízením vedeným podle kárného řádu za subsidiárního použití zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním. Jedná se tedy o řízení ovládané zásadami blízkými trestnímu řízení, resp. řízení přestupkovému, jimž je vlastní právě i úprava prekluzivních lhůt pro zahájení řízení, jak správně připomněl již městský soud. Proces udělování výtky je na druhé straně v zásadě neformalizovaný postup, který není upraven v exekučním řádu a nedopadá na něj ani úprava správního procesu obsažená ve správním řádu, tj. mj. ani stěžovatelem připomínaná úprava obsažená v § 175 správního řádu (výjimkou jsou pouze základní zásady činnosti správních orgánů – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 79/2016 - 41).

[20] Přehlédnout pak nelze ani samotný smysl a účel prekluzivních lhůt k podání kárné žaloby. Tyto slouží k tomu, aby kárný žalobce prověřil získané indicie a podal kárný návrh (žalobu) soudu. Podáním kárného návrhu logicky věc nekončí, naopak dochází

k zahájení kárného řízení před kárným senátem Nejvyššího správního soudu. Kárný senát je oprávněn provést ve věci další šetření – obstarat další podklady, vyslechnout kárně obviněného atd. Následně ve věci rozhodne. Na postup kárného soudu se prekluzivní lhůty již nevztahují. Povaha institutu výtky však vede k tomu, že byly-li by na výtku vztaženy uvedené prekluzivní lhůty, v těchto by bylo nutno o výtce již přímo rozhodnout. Bylo by tedy nutné v dané lhůtě obstarat veškeré nutné podklady, objasnit veškeré skutkové okolnosti a posouzení věci vtělit do písemného odůvodnění výtky. Takto však zákon koncipován není.

[21] Z ničeho tedy nevyplývá, že by bylo třeba o výtce rozhodnout ve lhůtě uvedené v § 9 kárného řádu (resp. ve lhůtě dle § 117 odst. 3 exekučního řádu). Ostatně, to by v mnoha případech ani nebylo objektivně možné. Prověřování indicií, obstarávání vyjádření a podkladů a prověřování skutkového stavu může mnohdy trvat déle. Zákon přitom ani nestanoví, že by se běh lhůt přerušoval činěním úkonů směřujících k uložení výtky, popř. jinými úkony. Uvedená koncepce by tedy vedla k tomu, že by výtky nebylo lze často ani udělit z důvodu uplynutí (velmi) krátké subjektivní lhůty. To zcela jistě nebylo úmyslem zákonodárce.

[22] Právě uvedené však neznamena, že by výtku bylo možno soudnímu exekutorovi uložit v ničem neomezené lhůtě. Rozšířený senát zdejšího soudu ve výše citovaném usnesení č. j. 9 As 79/2016 - 41 uvedl, že ačkoliv postup při udělování výtky nepodléhá obecné právní úpravě správního řízení, je nutno při tomto respektovat základní zásady činnosti správních orgánů: *„jelikož jakákoli činnost veřejné moci musí podléhat zákonným omezením (srov. čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), musí se uplatnit při i ukládání výtky základní zásady činnosti správních orgánů v § 2 až § 8 správního řádu (srov. § 177 odst. 1 správního řádu). Jejich použitím jsou – s ohledem na značně neformální povahu výtky – dostatečně zajištěna práva adresáta tohoto aktu proti případné libovůli správního orgánu.“*

[23] Aplikací uvedených zásad, zejména pak zásady minimalizace zásahů do právní sféry dotčeného subjektu a zásady rychlosti a hospodárnosti postupů správních orgánů, je nutno ve shodě s městským soudem (a ostatně i ve shodě s žalovaným) dospět k závěru, že výtka musí být uložena v době přiměřené dané věci. Jak v této souvislosti uvedl rozšířený senát zdejšího soudu, výchovný účinek ukládané výtky je podtržen tím, že orgán ukládající výtku reaguje bezprostředně a rychle. Posouzení, zda byla lhůta přiměřená či nikoliv, je přitom nutno provést podle toho, jaké okolnosti jsou předmětem vytykávaného jednání, jak se o těchto dohledový orgán dozvěděl, jaké úkony činil k objasnění věci atp. Takový postup dle názoru kasačního soudu lépe (než zavedení rigidních prekluzivních lhůt) odpovídá neformálnosti výtky a zaručuje pružné *ad hoc* řešení odpovídající nastalé situaci.

[24] Městský soud byl názoru, že v nynější věci byla podmínka přiměřené doby dodržena. Konkrétně uvedl, že ač žalovaný nejednal „zcela pružně“, jeho postup nedosáhl takové délky, aby to ovlivnilo zákonnost udělení výtky.

[25] Stěžovatel s uvedeným posouzením přiměřenosti délky postupu žalovaného nesouhlasí. Tvrdí, že nelze akceptovat nečinnost žalovaného, který téměř po roce a půl stěžovatele potrestal „za drobná“ pochybení v exekuční činnosti.

pokračování

[26] Nejvyšší správní soud nemohl jinak, než stěžovateli přisvědčit.

[27] Ze souvisejícího spisového materiálu plyne, že stížnost, která zapříčinila zahájení dohledu nad stěžovatelem, byla žalovanému doručena v březnu roku 2018. V reakci na toto podání žalovaný přípisem ze dne 18. 4. 2018, č. j. MSP-188/2018-OED-SEU/2, požádal stěžovatele o poskytnutí souvisejícího spisového materiálu (sp. zn. 067 EX 18674/17) a o vyjádření. Výzvě žalovaného stěžovatel vyhověl podáním doručeným žalovanému dne 9. 5. 2018. Přípisem ze dne 12. 9. 2018, č. j. MSP-188/2018-OED-SEU/5, žalovaný po stěžovateli požadoval zaslání spisu sp. zn. 067 EX 1802/12 a podání vysvětlení, proč při doručování exekučního titulu č. j. 067 EX 1802/12-68 nepostupoval v souladu s § 50 odst. 2 o. s. ř. Této výzvě stěžovatel vyhověl podáním doručeným žalovanému dne 1. 10. 2018, ve kterém mj. uvedl, že z podání žalovaného není zřejmé, v čem je spatřováno porušení daného ustanovení o. s. ř. Ve spisovém materiálu se dále nachází přípis žalovaného ze dne 9. 10. 2019, č. j. MSP-188/2018-OED-SEU/10, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění svého vyjádření. Výzvě stěžovatel vyhověl podáním ze dne 18. 10. 2019. Výtku za tři výše specifikované skutky pak byla stěžovateli uložena písemností žalovaného ze dne 18. 2. 2020, č. j. MSP-188/2018-OED-SEU/8 (stěžovatel si tuto vyzvedl ze své datové schránky dne 21. 2. 2020).

[28] Popsaný sled událostí dle názoru kasačního soudu nesvědčí o tom, že by žalovaný postupoval přiměřeně a respektoval základní zásady činnosti správních orgánů (zejména zásadu rychlosti a efektivity a zásadu proporcionality a minimalizace zásahů). Zprv je nutno zdůraznit, jaká pochybení byla stěžovateli vytýkána – jednalo se o nedostatečné poučení plátce mzdy, nesprávné vyvěšení písemnosti na úřední desce a nesprávné stanovení povinnosti uhradit náklady oprávněného v exekuci (viz výše). Závěr o takových pochybeních bylo lze učinit jednoduše – v zásadě pouhým nahlédnutím do exekučních spisů. Nejednalo se tedy o skutečnosti, jež by bylo nutno složitě prověřovat, dokazovat atp. Nutno dodat, že stěžovatel poskytl žalovanému dostatečnou součinnost. Bezodkladně reagoval na jeho žádosti o předložení spisů, podal k žádostem včasné písemné vyjádření atp. I přesto celý postup žalovaného trval téměř dva roky, a to aniž by ze spisu plynulo, že žalovaný v této době činil úkony odůvodňující takovou délku předmětného postupu. Akcentovat je nutno zejména to, že žalovaný poté, co mu byla doručena reakce stěžovatele na přípis žalovaného ze dne 12. 9. 2018, nečinil ničeho po dobu jednoho roku, aby pak stěžovatele vyzval k doplnění jeho vyjádření. To vše přitom v situaci, kdy již žalovaný disponoval několika vyjádřeními stěžovatele a oběma rozhodnými exekučními spisy. Uvedený postup nemůže kasační soud aprobovat.

[29] Je tedy nutno uzavřít, že žalovaný výtku stěžovateli neudělil v přiměřené lhůtě, čímž porušil základní zásady činnosti správních orgánů (nepostupoval efektivně, rychle a hospodárně, čímž pak návazně zasáhl do práv stěžovatele nad nutnou míru). V takové situaci udělená výtku nemohla obstát a bylo namístě ji zrušit. Městský soud však takto nepostupoval.

[30] Z uvedeného důvodu Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než zrušit napadený rozsudek městského soudu. S ohledem na to, že již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], zrušil Nejvyšší správní soud i žalobou napadený akt (výtku) a vrátil věc žalovanému k dalšímu

řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k výše uvedeným důvodům nebylo nutné se zabývat kasačními námitkami mířícími do jádra věci. V tomto ohledu považuje soud za nutné pouze akcentovat, že z právní úpravy nevyplývá explicitní povinnost uvědomovat plátce mzdy o tom, že exekuční příkaz nenabyl právní moci (právní úprava přitom současně obsahuje komplexní úpravu postupu soudního exekutora v situaci srážek ze mzdy – viz zejména § 282 a násl. o. s. ř.). Pozastavit se lze i nad postupem žalovaného stran třetího skutku. Jak plyne přímo z předmětné výtky, sám žalovaný považoval předmětné jednání za závažné pochybení, avšak protože nestihl podat kárnou žalobu, udělil stěžovateli výtku (viz argumentaci žalovaného na poslední straně výtky), kterou však lze podle výslovné dikce zákona udělit pouze za drobné nedostatky v činnosti exekutora (§ 7a exekučního řádu).

[31] Ve věci bylo rozhodnuto v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[32] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a zároveň zrušil i rozhodnutí žalovaného, rozhodl také o náhradě nákladů řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti. Náklady řízení se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Další náklady stěžovateli Nejvyšší správní soud nepřiznal. Stěžovatel nebyl v řízení zastoupen, nevznikly mu proto náklady z titulu právního zastoupení. Žádné uznatelné náklady spojené s daným řízením neplynou ani ze spisu; stěžovatel ostatně žádné konkrétní náklady ani nevyčíslil (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 - 79, a na něj navazující judikaturu).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu